

שבת
שלום

יום העצמאות - פרשת אמור

"..אמור אל הכוהנים בני אהרן ואמרת אליהם.. " (ויקרא כ"א, א')
"אמור ואמרת" – מדוע כפל לשון? – מתרץ רש"י: "להזהיר גדולים על הקטנים".

יש הסבורים, שחינוך הוא דבר שיכול להתאים רק לדברים שניתן להסבירם בהיגיון, ואילו כשמדובר בענייני אמונה - אי אפשר לחנך לכך. אם האיש טוען שאין הוא מאמין, אין מה לעשות בענייניו.

מדגישה התורה דווקא בעניין כמו טומאת-כוהנים, עניין על שכלי לחלוטין, את חובת החינוך, כדי ללמדנו, שגם בעניינים שבאמונה מועיל החינוך ואין שום סיבה להרים ידיים, שכן בפנימיות לבבו כל יהודי הוא מאמין והחינוך רק עוזר לו לגלות את האמונה שבעומק נפשו.

כאשר התורה מצווה אותנו לעשות דבר-מה, אין זו רק הוראה שהדבר אפשרי, אלא הציווי עצמו מעניק את הכוחות לבצע את המצווה. הקב"ה אינו תובע מהאדם דברים שאין הוא יכול לעמוד בהם, ומכאן, שכאשר הוא תובע משהו, הוא נותן גם את הכוחות לבצע זאת.

(הרבי מליובאוויטש - "איגרות הקודש" כרך א' עמ' קי"ט)

פרשת השבוע - רום חביביאן

ימי החול		שבת פרשת אמור	
04:47←04:53	זמן תפילין /טלית	19:07	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:15	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45	שחרית א'
08:20	שחרית ג' (בביה"ס)	08:30	שחרית ב'
09:11←09:13	סוף זמן ק"ש	17:40	13:30 מנחה
13:15	מנחה א' (בחד"א)	14:30	מנחה (בני-עקיבא)
19:15	מנחה משניות וערבית	17:10	לימוד "מדור לדור"
19:32←19:27	שקיעה	18:00	שיעור-הרב ארי
20:10	ערבית	20:04	צאת השבת

האָפּל כפסק זאן מאַחטע

”וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְיֹו” (ויקרא, כ”א א')

מעמדו המיוחד של הכהן, נובע בעיקר מייחוסו המשפחתי לזרע אהרן ובתנאי שישמור על הכללים מתוקף קדושתו, כגון: איסור חמור להיטמא למת מבני ישראל.

הכהן עלול להתגאות ולחשוב שמעמדו המיוחד נובע מהתכונות הגנטיות המופלאות שירש מאבותיו ומהסגולות המיוחדות רק לו ולמשפחתו. הוא אף עלול לשכוח שתפקידו לשמש רק כ'צינור' לקדושה: ”וְשָׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם” (במדבר ו' כ"ז).

במהלך חייו, לאחר שזכה לחיי רווחה וכבוד, הוא עלול להפליג בדמיונו ולחשוב שכוחו ועוצם ידו הם שקידמו אותו למעמדו בקודש, ובכלל, שהוא עצמו קודם לקדושה..

בשעה שמת אחד מבני משפחתו, מגיעה לו תזכורת חשובה מאד.. - עליו לרדת ל'קרקע המציאות' וחובה עליו להיטמא למתו כאחד האדם: ”..לְשָׂאֵרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנָו וּלְבִתּוֹ וּלְאָחִיו וּלְאָחֹתוֹ..” (בי-ג')

מרגע שחלה עליו הטומאה, הוא יורד מגדולתו וכרכרת הקדושה והכבוד, בה נסע במהלך חייו ואליה התרגל, הופכת זמנית לדלעת..

הכהן נכנס ל'פסק זמן' ממעמדו המיוחד במשך ימי אבלו על אחד משבעת קרוביו. תקופה זו היא הזדמנות מצויינת עבורו להנמיך את גאוותו ולהפנים שמעלתו היא על תנאי בוודאי שאינה נובעת מכח אישיותו.

יום המוות אמור להזכיר לכולנו – לכהן, למלך וגם לשליט, שהחיים הם אפיזודה חולפת, בבחינת: ”דע מאין באת בא ולאן אתה הולך..”.

אלא מאי? תכניות לחוד ומציאות לחוד.

למרות כל המגבלות והאיסורים, מעמד הכהונה הלך והידרדר לשחיתות וניצול הסמכויות לרעה. עוד מימי בית ראשון ובמהלך הדורות בהמשך, הי כהנים שהקריבו את ייעודם ושליחותם על מזבח הנהנתנות ומנעמי השררה.

הכהנים אמנם שמרו על זהותם עד היום, אולם תפקידם המקורי לתת לעם כיוון רוחני ומוסרי - נשחק ונעלם.

ישנה הקבלה ברורה בין מעמד הכהנים מול עם ישראל לבין מעמדו של עם ישראל אל מול עמים אחרים: ”וְאֵתֶם תִּהְיוּ-לִי מִמְּלֶכֶת כְּהֲנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ” (שמות י"ט, ו').

לא סתם אוסף של יחידים, אלא **ממלכה** שלמה שזהו ייעודה!

ימי הזיכרון ה'ממלכתיים' - לשואה ולחללי צה"ל, אמורים להזכיר לנו, ממש כמו לכהן שמתאבל על אחד מקרוביו, שמעמדנו כ"עם סגולה" וכמדינה עצמאית, **הוא על תנאי**.

הוא בוודאי אינו נובע מסגולותינו הגנטיות המשובחות - "המוח היהודי", או מירושה אוטומטית בטאבו שקיבלנו מאבותינו - "נחלת אבות”.

הוא מותנה בעצם קיום השליחות המוטלת עלינו – לשמש **דוגמא** להתנהלות ממלכתית ראויה ומצפן מוסרי לעמים אחרים.

נאחל לעצמנו לעמוד במשימה ולהצליח לתקן במקום בו נכשלו אבותינו.

יורט קימלמן

דברית jeje אנה צמרון בבית הקברות, בטקס יום השואה – "לכל איש יש מע"

עברו כבר שבעים וארבע שנים מאז תמה המלחמה, מאותו היום התחלנו להבין את מה גדול השבר, וכל אחד חיפש את אהוביו שנעלמו. אני עומדת כאן כמותו שליח ציבור בימים הנוראים ואומרת לכם "הנני הענייה ממעש נרעשת ונפחדת לעמוד לפניכם אשר שלחתם אותי".

התורה מצווה עלינו אחרי המעשה הנפשע של עמלק: **"זכור, את אשר עשה לך עמלק, בדרך, בצאתכם ממצרים. אשר קרך בדרך, ויזנב בך כל הנפשלים אחריד ואפה, עיף ויגע; ולא ירא אלקים והיה בהניח ה' אלקיך לך מפל-איבדך מסביב, בארץ אשר ה'-אלקיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את-זכר עמלק, מתחת השמים; לא תשכח"**.

בתקופה שאחרי המלחמה הניצולים מן הזוועות לא סיפרו את שעבר עליהם, כי אמרו להם "תשכחו" ואלה לא היו דברים שאפשר לשכוח, אבל הציבור הישראלי רצה לשמוע על גבורה ולא על מסכנותם של אלה שעברו את הזוועות, ובכל זאת אלה ששרדו היו ממש גיבורים.. אבל עלינו חלה חובת "זכור" הזאת לגבי העם הגרמני ולכל העמים ששיתפו אתם פעולה. היום מדברים על הפולנים אבל הם אינם היחידים, הידוע ביותר היה האפיפיור פיוס השנים עשר שלא נקט שום יוזמה להפסיק את הטבח הנורא ההוא, גם אז הכל היה פוליטיקה. ולמרות זאת ידוע על אנשי כנסייה שעזרו ליהודים למשל הקרדינל אליה דלה קוסטה עזר רבות לאבי נתן קאסוטו הי"ד שהקים ועד בפירנצה בה שימש כרב ראשי, הקרדינל עזר בכספים ובפנייה לכל הכנסיות והמנזרים בעיר כדי שיפתחו שעריהם ליהודים והוסיף לוועד כומר צעיר וכשהוועד נתפס גם הכומר היה בין השלוחים לכלא. הקרדינל הוכר כחסיד אומות העולם. היום אני זוכרת את אבי היקר שלא שרד את צעדת המוות, אמי חנה לבית די גיואקיני שיחד עם דודי שאול קמפניניני ניסו להציל את אבא מן הכלא ואף הם נתפסו. היום אני זוכרת גם את דודי היקר שאול הי"ד, ואת אחותי התינוקת חווה ז"ל שנותרה ללא אמא בגיל 40 יום. אמי הצליחה לשרוד.

בני משפחה נוספים שלנו נרצחו על ידי הצורר וגם אותם אני זוכרת היום, וכמו ששמענו מאורי עופרן לפני שבועיים זו מצווה אקטואלית, מה שחשוב מאד הוא שעם ישראל יזכור את הנאצים ואת מה שהם עשו, האם ימחה את זכרם מתחת השמים? משפט אייכמן הוא אולי הוכחה לכך, אבל דווקא מאז התחילו לספר מה שהיה. על כן אני ממשיכה כאשת עדות לספר את סיפור ילדותי הסוער וסיפור משפחתי, ויש אצלנו עוד אנשי עדות – שרה ג'קסון, אהרלה דביר וחיים הרצל. בימים אלה אנו תמיד עסוקים מאד מתוך תחושה של זכור ולא תשכח, ומתוך תחושה שאנו צוינו על כך.

לכן האנדרטה שהוקמה כאן וההתכנסות הזאת שאנשי סעד קבעו לדורות היא בעיניי חשובה מאד ונקווה שיהיו לנו תמיד גם ימים טובים ומלאי שמחה על אף השבר הנורא.

בר מצווה "מהסרטיט"

לכל ילד יהודי, בהגיעו לגיל 13, חוגגים בר מצווה.

מעטים מאד הילדים "הזוכים" לקיים אירוע חגיגי זה באווירה מיוחדת כל כך, כפי שזכה גאי – נכדנו האהוב, בשבת האחרונה.

עוד בטרם שכנו מטחי הסוכריות שטווחו אל הנער מירכתי בית הכנסת, וכבר היה מי שדאג ברשעות ובחוצפה רבה "להחליף את החימוש" למשהו רציני וכבד הרבה יותר, מלווה במוזיקה צורמת ורעשנית של "צבע אדום" ובקול שריקתם החד והצורם את האוזן של מיירטי כיפת הברזל.

והנער, שרק דקות ספורות קודם לכן היה על "גג העולם", ירד מהבמה עטור תחושת התרוממות רוח ותהילה לאחר שהפליא בקריאתו בקול רם, צלול, בטוח וחזק, וכבר נדרש לחפש מחסה לגופו ומזור לנפשו.

נדמה שקשה מאד למצוא הגדרה טובה וברורה יותר למונח "דיסוננס" מהמציאות ההזויה והבלתי נתפסת הזאת.

גאי מוגדר מזה זמן כנפגע פוסט טראומה. הוא מטופל על ידי מערכות החוסן השונות ועושה מאמצים כבירים לחיות חיים רגילים של ילד, ועכשיו כבר, של נער מתבגר.

כחלק ממערכת זאת אנחנו מקיימים לאחרונה חברותא קבועה של רכיבה משותפת על אופניים אחת לשבוע.

בדרך כלל אנחנו יוצאים מערבה לשבילי האופניים ביער שמחוני, או לבתרונות בארי המשקיפים על עזה ממש מקרוב.

חברותא זאת, יחד עם בחירת אזור הרכיבה, אמורה לסייע לשחרר את גאי מדיבוק הטילים, הרקטות והצבע האדום.

ההמנון שלנו לרכיבה נשמע כך:

בוא נשיר ביחד ונדרוס את השבילים, בוא נרכב ביחד ונגרש את הטילים,

בוא נשמח ביחד, ואת הדיבוק נשחרר, בוא נברך כולנו יחד, תחי, תחי לה מדינת ישראל.

ואף על פי כן, ולמרות "הסביבה העוינת", גאי עמד על דעתו שיש להמשיך בתכנית השבת כפי שתוכננה ולקיים אותה כסדרה וכהלכתה.

קיימנו את סעודות הצהריים ואת הסעודה השלישית באולם חדר האוכל בחברת כל הקרואים שבאו מרחוק ומקרוב, ומילטנו את עצמנו ללובי המוגן יותר בכל פעם שאזעקת "צבע אדום" ניסרה את חלל האוויר.

גאי קרא את דרשת בר המצווה, גם הפעם בקול רם ובוטח וזכה לחיבוק, לחיזוק, ולאהבת כולם.

ולכשיתפזר העשן מעל הסבב הזה, (שכבר קשה לספור אותו) והחיים יחזרו אי"ה למסלולם הרגיל, לתמיד תיזכר לגאי ולכולנו בר המצווה החגיגית והמיוחדת הזאת שכל כך מעטים זוכים בה.

מזל טוב והמון ברכות לנכד האהוב והמיוחד הזה.

מסבא וסבתא הגאים בו מאד,

לענין החרוט היישובי

ושוב מפתיעים אותנו במהלכה של שבת מנוחה ובין רגע עוברים מנחת רוח לרוח סערה, ובמעבר חד לחרוט תחת שיגרה. כולנו יודעים על בשרנו שהניסיון המצטבר (יותר מדי...) לא מאד מועיל אך בכל זאת, נדמה שישנם דברים שנלמדים מסבב לסבב ואנו שואפים לנהל את החרוט בצורה הטובה ככל שניתן.

בפתח דבריי אני מבקש להודות לכל אנשי מטה צח"י, לממלאי המקום של ראשי הצוותים, לצוותי החינוך, עובדי הכולבו וחדר האוכל ולכל המתנדבים הרבים ובתוכם, נוער צח"י שהתגייסו להפעיל את החרוט המאתגר. אין ספק שההתגייסות הזו תורמת לחוסן הקהילתי של כולנו ואשרינו שכך.

תודה גדולה לבוקי ואריאל שהם בבחינת "מימיני מיכאל משמאלי גבריאל" ועבורי זהו גב רחב ומשמעותי. תודה אחרונה, לאנשי המועצה האזורית ובמיוחד למעיין פרנקל, מנהלת חוסן והילה אזולאי רכזת צח"י. אין ספק ששיתוף הפעולה בינינו הולך ומשתפר.

מספר דגשים בסופו של סבב זה :

א. **נוהל שבת** – כפי שכבר כתבנו בעבר, אם יש סיבה ידועה מראש אנחנו מבקשים עוד בשישי, להשאיר בכל בית טלפון זמין שניתן יהיה להעביר דרכו הודעות לכלל הציבור בחרוט. השבת, כמו במספר מקרים בעבר, הופתענו באמצע השבת, ללא ידיעה מוקדמת. אנו מבקשים להכניס כנוהל, בהישמע צבע אדום במהלך השבת, יש להדליק טלפון אחד בכל בית ואנחנו במידת הצורך נשלח הודעות במסרונים, כפי שאנו עושים תמיד.

כמו כן וללא קשר לשבת, ודאו תמיד עם שכניכם הוותיקים, האם קיבלו את ההודעות, סגרו את חלון הממ"ד, ותמונת המצב ברורה להם. לא סתם נכתב: "טוב שכן קרוב מאח רחוק"...

ב. **הודעות לציבור והתחרות שלא מתחילה עם התקשורת וקבוצות הוואטס אפ** – ברור וידוע שמידע מפיג חששות ותורם לתחושת חוסן. יחד עם זאת, חשוב לנו מאד לתאר את התהליך עד ליציאתן של הודעות לציבור. המטכ"ל ופיקוד העורף מקיימים הערכות מצב ומקבלים החלטות. ההחלטות עוברות למערכות השלטון המקומי במועצה, שמקיימת הערכת מצב משלה ורק אז ניתנות ההנחיות המחייבות אותנו. גם אנחנו, כצח"י מקבלים את ההנחיות, יושבים במטה ושוקלים בכובד ראש את שיקולי הביטחון והחוסן הקהילתי ורק אז יוצאים בהודעות מסודרות. חשוב לנו שהתהליך המורכב הזה יובן על ידי כלל הציבור וממילא השאלות כגון: "אבל כבר הודיעו בתקשורת לפני חצי שעה..." או: "בוואטס אפ של אשכול כבר כתבו ש..." תתייתרנה. ב"ה אנחנו קהילה גדולה מעל 1,000 נפש, קהילה רב דורית מגוונת והדברים מחייבים שיקול דעת רחב ומקיף, תהליך שאורך זמן ותובע לא מעט אנרגיות ניהוליות.

ג. **שיתוף פעולה** - לאורך כל השנים, כבר ב"צוק איתן", המדיניות בסעד היתה ותימשך, לכבד כל אחד בהחלטותיו אם להישאר בסעד או לצאת למרחב שקט ובטוח יותר. דווקא בשל גישה זו, חשוב לנו להדגיש עד כמה שיתוף הפעולה עם שאלוני הנוכחות (בכל דרך שיהיו), קריטי ומשמעותי לניהול הדברים. לדוגמה: אינה דומה החלטה על הפעלת מערכת חינוך אלטרנטיבית, אם יש פה 130 ילדים או אם נותרו פה רק 50. חשוב מאד ברגע שמקבלים שאלון, לפנות שתי דקות, היכן שאתם נמצאים, למלא אותו ולשלוח חזרה.

ד. **מילוי הוראות מציל חיים** – ביום ראשון אחה"צ חווינו נפילת חלקי מתכת מיירוט של "כיפת ברזל" מעל בתי שכונת שקד. אין לנו ספק שהמשמעת והכניסה למרחבים מוגנים, מנעה חלילה, פגיעות בנפש.

ה. **חשוב לנו לשמוע** – אם למישהו יש מחשבות והצעות, תמיד נשמח לשמוע ולהתייחס ככל הניתן. ניתן לשלוח מייל ל: Nachum145@gmail.com או לכתוב ולשים בתיבת הדואר הפרטית של נחום ועידית לנדאו.

בברכת ימים טובים ושקטים –

נחום בשם אטה צח"י

דברית היוצאית מן הלב, חוויות משבת בסעוד

ביום שישי בבוקר החלטנו לבוא ל"נוח" השבת אצל ההורים. במוצאי שבת בלילה כשחזרנו למרחב הבטוח שלנו בקריית ארבע ישבתי וכתבתי: נבנה ארצנו ארץ מולדת כי לנו, לנו ארץ זאת.

אז איך נראית שבת סוערת בעוטף עזה (ותיכף אומר גם כמה מילים על הביטוי הזה..)? מאז יום הכיפורים לא רכן הקהל כולו אל רצפת בית הכנסת.

במקום "היו כורעים" מפי החזן בנעימות, "לשכב, ידיים על הראש" הכריז איש צוות הכוונות. כרענו. ופינו מלא תפילה. ושמים מלאים עשן. וקמנו ונתעודד. וכרענו שוב. ומחשבות רצות ללא הרף. בום רקטה. לרגע תחושת השפלה נוראית מחלחלת בלב. יהודים על רצפה, צעקות לשכב. בום כיפת ברזל. ומחשבה שניה אצה ממהרת. אנו מגינים על עצמנו. לא נתונים לחסדי עם זר.

אמת, זו מציאות לא פשוטה. לא קל לה לנפש הישראלית הגאה, לנפש שנולדה לשלבי גאולה מתקדמים. לא קל לה לרוץ לממ"ד הקרוב בתחרות לא הוגנת עם רקטה. לא קל לה ללכת בשבילים והעיניים משוטטות ללא הרף היכן המיגונית הבאה, האם כבר עברנו את חצי הדרך ונרוץ לממ"ד הבא או שעדין המקלט שעברנו קרוב יותר. לא קל לה כי גאולה היא, וגאה היא.

אך מה נעימים הם הדי הנפץ הנשמעים מכוחותינו. מה יפה היא המילה כוחותינו. טובה לנו בהלה זו, מקול רעם מטוס ישראלי, אלפי מונים, מחרדת הגלות המרה והארורה. זכות לנו לקחת חלק בשרשרת הדורות של מסירות נפש, על ארץ שנקנית בייסורים. קטנים ייסורינו לאין ערוך מייסורי אבותינו, וקנויה היא ארץ ישראל לנו לאין שיעור מקניין אבותינו, בזכות אבותינו.

ואם כבר עוטף עזה. מהיכן צמח ביטוי זה? וכי את עזה עוטפים אנו? עוטף ישראל ראויים להיקרא! סעד, נחל עוז, שדרות, נתיבות, ורבים וטובים, כל אותם הגיבורים העוטפים בחיבוק חם את מדינת ישראל, עוטפים אותה מתוך תחושת שליחות גדולה, עומדים כחיץ איתן, בין שוחרי החיים לשוחרי מוות הרוצים לכלותינו. עוטפי ישראל, ליבנו אתכם.

מאצון נחו

בעלה של רננה (לנדאו)

חֶפֶר אֶמֶץ מִן יוֹפֵי אֶפְרַיִם דָּרַךְ יִשְׁכָּנוּ נְחֻם (קהלת י' 8)

פסוק זה מְקַהֵל צַף וְעֵלָה בְּמוֹחֵי, עַת קִרְאֵתִי וְשִׁמְעֵתִי אֶת תְּגוּבוֹתַי מֵעוֹרְרוֹת הַרְחָמִים שֶׁל נִפְתְּלֵי בֶּנֶט – לֵאחֶר סְפִירַת קוֹלוֹת הַחַיִּילִים בִּבְחִירוֹת לְכַנְסוֹת... כְּהַיִּיטְקִיסֵט מִדְּהִים בְּהַצְלַחְתּוֹ, וְכִשֶּׁר חִינּוּךְ שֶׁהַצְּלִיחַ לְהַחֲדִיר חֲמֵשׁ יַחֲידוֹת בְּמַתְמָטִיקָה, הִיָּה בְּרוּר לוֹ שֶׁלְּפִי הַנּוֹסָחָה הַיְדוּעָה שֶׁל טוֹר אֲרִיתִמְטִי יוֹרֵד, יִזְכֶּה בְּאַרְבַּעָה מִנְדֻטִים. הַחֲשׁוֹב פְּשוּט: 12 מִנְדֻטִים ב-2013, שְׁמוֹנָה ב-2015, אַרְבַּעָה ב-2019... מָה לֹא עָשָׂה כְּדֵי לְחַפֵּשׂ אֶת לְמַעְלָה מֵאַלְף הַקּוֹלוֹת שֶׁחֲסָרוּ לְרִשְׁמִיתוֹ, כְּדֵי שֶׁתֵּעָבֹר אֶת אַחוּז הַחֲסִימָה? הוּא אָף קִיבַל מִיּוֹ"ר וְעַדַת הַבְּחִירוֹת, שׁוֹפֵט בֵּית הַמִּשְׁפָּט הָעֲלִיוֹן, אִישׁוֹר לְלֹא תִקְדִים: לְגִיִּיס עֲשָׂרוֹת עוֹבְדִים מִטַּעֲמוֹ, שִׁבְדִקוּ פֶּעַם נוֹסַפְתָּ אֶת הַמַּעֲטָפוֹת הַכְּפוּלוֹת (שְׁבַחֵן הִיוּ קוֹלוֹת הַחַיִּילִים, הָאֲסִירִים, הַחוֹלִים בְּמִרְכָּזִים רְפוּאִיִים), שְׁמָא עוֹבְדֵי וְעַדַת הַבְּחִירוֹת טַעוּ אוֹ הוֹטְעוּ בְּסִפְרָה. לְפִי הַפְּרָסוֹם בְּעִיתוֹנוֹת, תּוֹצְאוֹת הַבְּדִיקָה אֶכְזָבוּ: נִמְצְאוּ רַק מַעֲטָפָה אַחַת שֶׁנִּפְסְלָה – שְׁבָה הִיָּתָה הָאוֹת נ', אוֹת הַיָּמִין הַחֲדָשׁ (וּלְפִי אֶחָד הָעִיתוֹנִים נִפְסְלָה בְּצַדְקָה...)

הָעֵרַת הַקְּדָמָה שֶׁהִיָּתָה צְרִיכָה לְהִיָּת בְּתַחֲלִיל הַדְּבָרִים, וְאִנִּי מִבְּקֵשׁ אֶת סְלִיחַת הַקּוֹרְאִים עַל דְּחִייתָהּ. הַ"עֲלִים" שֶׁלֵּנוּ אִמְנָם אִינוּ אִמּוֹר לְשִׁמֵּשׁ זִירַת הַתְּגוּשְׁשׁוֹת בֵּין בְּעֲלֵי הַדְּעוֹת הַשׁוֹנוֹת בְּתַחוּם הַפּוֹלִיטִי, וְאִנִּי אֶכֶן מִשְׁתַּדֵּל (וְלֹא תַמִּיד מִצְלִיחַ) לֹא לְהִיכַס לְשָׂדָה זֶה. מִטַּבַּע הַדְּבָרִים פּוֹרְחוֹת בּוֹ בְּצִיבוּרֵנוּ דְּעוֹת שׁוֹנוֹת וּמְגוּוֹנוֹת – מִ"שְׁלוֹם עֲכָשִׁיו" וְעַד לִ"עוֹצְמָה לְיִשְׂרָאֵל". חֲרִיגְתִי הַפֶּעַם מוֹסַבְרַת בְּשָׁנֵי טַעֲמִים: רֵאשִׁית, אִנִּי מִפְּרָסַם אֶת דְּבָרַי לֵאחֶר הַבְּחִירוֹת – כִּךְ שֶׁאִין אִפְשָׁרוֹת לְטַעוֹן שְׁדְּבָרַי נִוְעְדוּ לְשַׁכְנַע אֲנָשִׁים כִּי צַד לְבַחוֹר. שְׁנִית – כִּבֵּר נִתְפָּרְסְמוּ דְּבָרָיו שֶׁל דְּנִי בְּרַט בְּעִלּוֹנָנוּ בְּנוֹשָׂא הַבְּחִירוֹת, כִּךְ שֶׁנִּרְאָה לִי שֶׁאִנִּי עוֹבֵר בְּשַׁעַר פְּתוּחַ.

לְבִי לְבִי עַל 127 מִצְבֵּיעֵי הַיָּמִין הַחֲדָשׁ בְּקִיבוּצָנוּ, שֶׁקוֹלוֹתֵיהֶם יִרְדוּ לְטַמְיוֹן. לֹא, אִין בִּי שִׁמְץ שֶׁל שְׂמִחָה לֵאדִּיד. זֶה מְזַכֵּר לִי אֶת הַדְּכֹדוֹךְ שֶׁ"נִפְלַתִּי" לְתוֹכּוֹ, עַת קוֹלִי נִפְסַל כְּאֲשֶׁר הַצְּבַעֲתִי לִ"מִימַד" בְּפֶעַם הַיַּחֲדָה בַּהּ הִיא פַעֲלָה עֲצָמָאִית. זְכוּרָה לִי הַתְּבַטָּאוֹתָהּ שֶׁל נַחְמָה לִיבוּבִיץ' עִ"ה (בְּשִׁיחָה אִישִׁית), אַחֲרֵי אוֹתָהּ אִפְיּוֹזָדָה: "זוֹ הַפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁקוֹלִי נִפְסַל – אֲבַל זֶה הַפֶּעַם הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהַצְּבַעֲתִי בְּלֵב שֶׁלֵּם".

וְעַתָּה הַגִּיעַ הַזְּמַן לְהַסְבִּיר אֶת הַכּוֹתֶרֶת לְרִשְׁמִיתִי. הָאִמְתָּה הִיא שְׁעֵלָה בְּדַעֲתִי בְּתַחֲלִילָה, לְהַכְתִּיר אֶת הַרְשִׁימָה בְּצִיטוֹט מִהַמְשַׁנָּה בְּפֶרֶק ב' מִמַּסְכַּת שְׁבַת, הַנִּאֲמָרֶת בְּקַבְלַת הַשְּׁבַת עִ"י מִתְּפִלְלֵי נוֹסַח אֲשַׁכְּנּוּ, (אֶדְךְ בְּסַעַד מְדוּלְגָת): "עַל שְׁלוֹשׁ עֵבִירוֹת נָשִׁים מִתּוֹת בְּשַׁעַת לִידַתָן...". אִם נְדָמָה אֶת הַזְּכִיָּיָה בִּבְחִירוֹת לְלִידָה, הַבָּה נִבְדּוֹק מָה הִיוּ, לְעַנְיוֹת דְּעַתִּי, שְׁלוֹשׁ הַ"עֵבִירוֹת" שֶׁבִּיצַע הַצְּמַד בְּנֵט-שְׁקַד בְּמַהֲלָכֵי לְקִרְאָת הַבְּחִירוֹת. רֵאשִׁית אֶמְנָה אֶת הַפְּרִישָׁה עֲצָמָה. רוּעָה נִאֲמָן אִינוּ נוֹטֵשׁ אֶת צִאֲנוּ בְּמַסְתָּרִים, וְהוֹפְכּוּ לְעַדֵּר מְבֻלְבֵּל וְאֲבֵר מְדוּלְדֵל. אוֹלֵי דִימוּי מוֹצֵלַח יוֹתֵר יִהְיֶה הַמַּצֵּב בּוֹ רַב הַחוּבֵל, בְּהַתְּקָרֵב סוּפָה, קוֹפֵץ לְמִים רֵאשׁוֹן (עַם הַקּוֹפָה... הַסְּבֵר בְּהַמְשַׁךְ). אֶדְךְ מִשְׁקָלָה הַכְּבֵד שֶׁל הַקּוֹפָה אִינוּ מֵאִפְשָׁר לוֹ לְצוֹף... שְׁנִית, עַל פִּי הָעִיתוֹנִים, הַחֲלִיט בְּנֵט לְסַפֵּר לְרַב חַיִּים דְּרוֹקֵמָן שֶׁהַפְּרִישָׁה נַעֲשֵׂתָה בְּתֹאוֹם עַם סִיעַת הַבֵּית הַיְהוּדִי – וְהֵרֵב טֶרַח לְפָרְסַם (בְּעַקְבוֹת זֹאת) בְּרַכָּה לִ"שְׁתֵּי הַרְשִׁימוֹת". וְאִילוּ חֲבֵר הַכַּנְסַת מוֹטִי יוֹגֵב, מִשְׁאֲרִיוֹת "הַבֵּית הַיְהוּדִי", הַתְּבַטָּא בְּזַעַם עַל הַהַפְּתָעָה הַמְּזִיקָה שֶׁעָרַךְ מִנְהִיג הַסִּיעָה לְחֲבֵרִיָּה. שְׁלִישִׁית, הַצְּמַד הַפּוֹרֵשׁ תְּזַמֵּן אֶת הוֹדַעַת הַפְּרִישָׁה לְמוֹעֵד שְׁבוּ הֵם יִהְיוּ פְּטוֹרִים מִשְׂאֵת בְּחֻלְקָם בְּחוֹבוֹת הַסִּיעָה, קְרוֹב לְעֲשָׂרִים מִיָּלִיוֹן שְׁקָלִים. וְאוֹלֵי, בְּחֲשׁוֹבֵן גְּבוּהָ, הִיוּ אֵלּוֹ שְׁלוֹשׁ הָעֵבִירוֹת אֲשֶׁר בְּעֶטְרָן לֹא יֵצֵא הַלִּידָה לְפוֹעַל?... כִּי גַם מִי שִׁיִּסְבּוֹר שֶׁהַפְּרִישָׁה הִיָּתָה מְצוּוּהָ – הִרִי שְׁזוֹ נִכְנַסָה לְדַעֲתִי, לְהַגְדִּירָה שֶׁל "מְצוּוּהָ הַבָּאָה בְּעֵבִירָה". (כְּמוֹבֵן שְׁאִינְנִי פּוֹסֵק הַלְכוֹת, וְהַדְּבָרִים נִאֲמָרִים עַל דֶּרֶךְ הַמְּלִיצָה, וְאוֹלֵי הַבִּיטוּי "פּוֹרֵץ גְּדָר" מִתְּאִים יוֹתֵר וְכִבֵּר הַקְּדִים נַעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל אֶת "סוֹר מֵרַע" ל "וְעָשָׂה טוֹב").

מִסְפָּר מִיָּלִים עַל הַיַּדְלָדְלוֹת הַמְּפִדִ"ל בְּעֲשָׂרוֹת הַשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת (בְּמִילָה אַחַת "מִפְּדָלְלוֹת"). מַעֲנִיךְ, שְׁעַל אָף נְטִייתָה יְמִינָה בְּמוֹבְהָקָה, מֵאִזְ יָמֵי זְבוּלוֹן הַמֵּר ז"ל, פִּרְשׁוּ מִמֶּנָּה מְדֵי שְׁנַיִם מִסְפָּר, קְבוּצוֹת שֶׁרָצוּ לְדַהוֹר עוֹד יוֹתֵר

ימינה... וכך, בכל פעם חיפשה המפלגה גואל מבחוץ. בבחירות 1999 הועמד בראש הרשימה הרב יצחק לוי (שכננו מכפר מימון), ראש ישיבה ואדם נעים הליכות, אך כנראה שהמפד"ל לא היתה מספיק ימנית עבורו – הימין ופרש.

הייתי חבר מרכז המפד"ל בעת שנבחר אפי איתם למנהיגה ב-2004. (אגב, חברים שהכירו את דעותיי ה"שמאלניות" – שאלוני מדוע הצגתי את מועמדוטי בבחירות למרכז המפלגה, והשיבוטי להם שכוונתי היא, שלפחות יהיה קול אחד נגד החלטות קיצוניות...) לקראת ההחלטה על בחירת איתם למנהיג המפלגה, ביקש היו"ר לקבל בברכה את כניסתם לאולם של אפי איתם בלוויית הרב מוטי אילון. כשהם הופיעו ביחד בכניסה לאולם, נראה היה לי שהחברים חשים, שמישיח בן יוסף ומשיח בן דוד נכנסים... אך מה לעשות, במשך מאות השנים האחרונות חזינו הרבה משיחי שוא... על הרב אילון אין כאן המקום להאריך. ואפי איתם, לאחר זמן פרש, חבר לליכוד אחרי שנתניהו הבטיח לו שריין. העסקה לא צלחה, וכפיצוי דאגו לו לגיוב מכניס...

לאחר שנכשלה המפלגה עם הגנרל, ניסתה את כוחה עם פרופסור מהטכניון, שהוא גם רב מצליח. גם זה לא עזר, ולמרות העמדת פרופ' הרשקוביץ בראשה, זכתה בבחירות ב-2009 בשלושה חברי כנסת בלבד. לכן, בשנת 2013 "הלכו על בטוח" – מה יותר טוב מהייטקיסט גאון, שבעברו היה מפקד בסיירת מובחרת, יו"ר מועצת יש"ע (שגר ברעננה...), וגם איש מפתח בצוותו של נתניהו. הלה כבש בסערה את המפלגה. ובבחירות 2013 היא עלתה מ"שלושה חברי כנסת" – לשנים עשר! כאן המקום לציין, שלמרות שבנט נוהג להזכיר בכל הזדמנות, שבזכותו גדלה נציגות המפד"ל בכנסת פי 4 – האמת היא אחרת: סיעת "הבית היהודי" בכנסת בשנת 2013 היתה צרוף של המפד"ל המסורתית ו"האיחוד הלאומי" ("תקומה" ועוד) אשר מנו ארבעה חברי כנסת - וביחד: שבעה, כך שהגידול ב"זכות" בנט ושקד אינו פי 4 אלא פי 1.7 – משבעה לתריסר.

הפעם, לקראת בחירות 2019, נאלצה רשימת הבית היהודי להיכנע לדרישת נתניהו לקבל לחסותה ולתחומה את "עוצמה לישראל" הכהניסטית. וכדי להמתיק את טעם החמיצות בפייהם של אנשי הבית היהודי, הבטיח להם נתניהו ממתק מפתיע: הוא שריין ברשימת הליכוד לכנסת את הרב בן דהן, בידיעה שמיד לאחר כינון הכנסת – הוא "יחזור" לסיעת הבית היהודי. יודעי דבר מציינים, ש"תרגיל" זה הוא ללא תקדים בתולדות הכנסת – ויש המפקקים בחוקיותו.

אני מבקש להוסיף הערה, שנראית לי חשובה. הציונות הדתית אינה התנועה היחידה אשר חלו בה תמורות פוליטיות במשך השנים. הדוגמא הברורה ביותר היא מפלגת הליכוד, אשר ברובן של ארבעים ושתיים השנים האחרונות היתה מפלגת השלטון. אבל אם נעמיק להתבונן, ניווכח שהשינויים בה, היו בכיוון ההפוך... הבה נעיף מבט על מנחם בגין, מנהיג הימין הקלאסי מאז קום המדינה. לאחר מלחמת ששת הימים, אף שקל להצטרף להיאחזות בצפון סיני. והינה, לאחר שזכה בבחירות ב-1977, בשיחות השלום עם מצרים (בלחצם של דיין ועזר וייצמן), הסכים לבסוף להחזרת סיני למצריים. (הליצנים טענו שהוא הסכים רק להחזרת חצי האי סיני...) זכור הדיון הסוער בכנסת, עת הביא את ההסכם לאישור, כאשר גאולה כהן (חברת הלח"י לשעבר) הפריעה לו ללא הפסקה. ביקש אז בגין מן היו"ר יצחק שמיר (מפקד הלח"י לשעבר) – שיגן עליו מפני התקפותיה של גאולה. זעקה בתגובה חה"כ כהן: "אני מבקשת מהיו"ר שיגן על ארץ ישראל מפני ראש הממשלה!..." כאן המקום להעיר, שיצחק שמיר עצמו לא הצביע בעד אישור ההסכם שהוצע על ידי בגין. והינה, מספר שנים יותר מאוחר עוררו המצרים את הנושא של טאבה, ברצועת חוף סיני דרומה לאילת, שנשארה בשליטת ישראל לאחר הנסיגה מסיני. יצחק שמיר כבר היה אז ראש הממשלה, אך כאשר קבעה בורות בינלאומית שטאבה היא חלק מסיני, קיבל יצחק שמיר את הדין ללא ערעור. זכור לי ערב אחד, בו הופיעה גאולה כהן בהרצאה בסעד. בשעת השאלות ביקשתי רשות לשתי שאלות. ראשית שאלתי אותה, אם לאור היכרותה רבת השנים עם בגין, האם היתה מעלה על דעתה אפשרות שבגין ייסוג מסיני? תשובתה היתה מהירה וחד משמעית: לא ולא, בשים פנים ואופן! ושאלתי

השניה היתה, בהתחשב בכך, שראש ממשלה חייב לשקול שיקולים נוספים, מעבר לנטיית ליבו ולהשקפותיו – האם את, לו היית ראש ממשלה לא היית נסוגה מסיני? תשובתה היתה כמובן: לא ולא! אבל אני סברתי, ש"דברים שרואים מכאן לא רואים משם" – הביטוי המיוחס לשרון שבהיותו ראש ממשלה מטעם הליכוד! החליט על ההתנתקות מחבל קטיף. גם נתניהו, שהיה שר בממשלתו, הצביע בשלוש הצבעות בעד אותה ההתנתקות (ורק לפני הביצוע חזר בו).

לסיכום, לאחר שהארכתי יותר מדי, אני טוען, שהרבה יותר קל להיות אופוזיציה, ולהגן על תפיסותיך והשקפותיך בלהט (גם כאשר אתה במיעוט בקואליציה, כמנהגו של בנט) – אבל כאשר ההגה בידיך, עליך להביא בחשבון שיקולים גלובליים ואחרים. מבטך חייב להקיף 360 מעלות, ולהימנע מהיצמדות רק אל מה שליבך שואף אליו.

חנן אלון

על כיבוד אב

גדי יברקן – חבר מפלגת "כחול לבן", תועד מתכופף ומנשק את רגליה של אמו שהגיעה לטקס ההשבעה לכנסת. חברנו ליפא אהרוני כתב לכבודו חמסיר:

באלה הרגליים, נשאתי את בטני

באלה הרגליים, גידלתי גם את בני

סיפקתי לו גם ידע, סיפקתי לו מזון

שמרתי צעדיו, מנעתי כל אסון

עד שהיום מנהיג הוא, ממש בבת עיני.

לכנרת ודדי סואל-פולק

מזל טוב להולדת הבן

לשרה ויורם פולק ולכל המשפחה האורחת

איחולים למחות ולנחת!

הודעה חשובה לציבור

החל מתאריך ה 10/5 ועד לתאריך 3/6 לא אהיה בארץ. בנושאים בהם אני מטפל – גז, תברואה ואינסטלציה, יש לפנות למושה'ה גינזברג שיחליף אותי בתקופה זו.

טלפונים מושה'ה:

0523921865 נייד סעד- קיצור 4865

8012 - הפנייה לנייד מטלפון קווי סעד

טלפון בבית: 6800204

אין לשלוח הודעות!

ללכידת נחשים: יהודה 0504449548

יואל ומשה'ה

לצדינה ויוסי ארינפלד ולכל המשפחה

מזל טוב להולדת הנכד

בן לדובי וטל שחר-ארינפלד

איחולים למחות ולנחת - קהילת סעד